

Sygn. akt I C 431/15

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 08 maja 2015 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Joanna Dalba

Protokolant: Anna Szwed

po rozpoznaniu w dniu 08 maja 2015 roku w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa P. E.

przeciwko Ł. W.

o zapłatę

oddala powództwo

Sygn. akt: I C 431/15

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 3 grudnia 2014 r. powód P. E. reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika daw. R. P. wniósł o zasądzenie na jego rzecz od Ł. W. kwoty 6.764,- zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia powództwa do dnia zapłaty oraz z kosztami postępowania. W uzasadnieniu pozwu podniesiono, iż kwota dochodzona pozwem stanowi równowartość opłat dodatkowych za przejazdy bez ważnego biletu przez pozwanego. (pozew i załączniki – k. 1 – 37)

Pozwany nie złożył odpowiedzi na pozew i nie stawił się na rozprawę. (protokół – k. 49)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 27 grudnia 2012 r. pomiędzy Gminą M. E. (Zleceniodawcą) a P. E. (Zleceniobiorcą) została zawarta umowa przelewu wierzytelności, przedmiotem której było przeprowadzanie okresowej kontroli przez P. E. (Zleceniodawcę) na liniach obsługiwanych przez Miejski Zakład (...) Sp. z o.o. w E.. Kontrola była kontrolą biletową i jakości świadczonych usług. (por. § 1 pkt. 1 umowy – k. 12)

Zgodnie z § 6 pkt. 2 umowy Zleceniodawca przełał na Zleceniobiorcę wierzytelności z tytułu opłat dodatkowych za jazdę bez ważnego biletu, wystawionych pasażerom podróżującym bez ważnego biletu, przez kontrolerów Zleceniobiorcy. Umowa została zawarta na okres od dnia 1 stycznia 2013 r. do dnia 31 grudnia 2013 r. (por. § 6 pkt. 4 umowy – k. 14, por. § 10 umowy – k. 15)

Kolejna umowa tożsamej treści jak wyżej wymieniona została zawarta na okres od dnia 1 stycznia 2014 r. do dnia 31 grudnia 2014 r. (umowa – k. 16-19)

W okresie od dnia 18 stycznia 2012 r. od dnia 26 listopada 2014 r. powód wystawił wezwania do zapłaty z tytułu opłat dodatkowych w stosunku do pozwanego. Z treści tych wezwań wynikało, iż wystawiającym był (...) Filia w E., D. Kontroli Biletów (...)-(...) E. ul. (...), Działając w imieniu i na rzecz: Urząd Miasta w E. ul. (...)”. Na wezwaniach znajduje się adnotacja: „Wyrażam zgodę na odsprzedanie moich danych w celach windykacyjnych.” Na wezwaniach brak numeru rachunku bankowego, na który to pasażer winien dokonać wpłaty. Na części wezwań znajdują się podpisy dłużnika a na innej części adnotacja o odmowie przyjęcia przez pasażera. (wezwania – k. 20 - 35)

W aktach brak zawiadomienia skierowanego przez P. E. w stosunku do Ł. W. o cesji wierzytelności przysługującej poprzednio Miastu E..

Powyższy stan faktyczny był bezsporny, nie kwestionowany przez strony i nie budził wątpliwości w świetle dokumentów prywatnych załączonych do pozwu.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 509 § 1 kc - Wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. W świetle zaś § 2 ww. przepisu - Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. W świetle art. 510 § 1 kc - Umowa sprzedaży, zamiany, darowizny lub inna umowa zobowiązująca do przeniesienia wierzytelności przenosi wierzytelność na nabywcę, chyba że przepis szczególny stanowi inaczej albo że strony inaczej postanowiły. Na podstawie art. 512 kc - Dopóki zbywca nie zawiadomił dłużnika o przelewie, spełnienie świadczenia do rąk poprzedniego wierzyciela ma skutek względem nabywcy, chyba że w chwili spełnienia świadczenia dłużnik wiedział o przelewie. Przepis ten stosuje się odpowiednio do innych czynności prawnych dokonanych między dłużnikiem a poprzednim wierzycielem.

W zakresie przelewu wierzytelności przyszłej wypowiedział się Sąd Najwyższy. Zgodnie z Uchwałą Sądu Najwyższego z dnia 19 września 1997 r. III CZP 45/97 – „Artykuł 510 § 1 k.c. znajduje zastosowanie także do umów zobowiązujących do przeniesienia wierzytelności przyszłych.” Z uzasadnienia tej Uchwały wynika m. In. cyt.: „Przepisy kodeksu cywilnego o przelewie nie obejmują wyraźnie żadnej z wymienionych grup wierzytelności przyszłych (art. 509-516) (...) Uwzględniając, że wierzytelność przyszła może przejść na nabywcę dopiero z chwilą powstania, powyższe wymaganie należy uznać za spełnione, gdy umowa dotycząca przelewu wierzytelności przyszłej zawiera dane pozwalające ustalić w chwili zaistnienia określonej wierzytelności, iż to właśnie ona była objęta zawartą wcześniej umową. Nie powinno budzić wątpliwości, że takimi danymi są określenie tytułu powstania wierzytelności oraz osoby dłużnika i wierzyciela. Przy założeniu tym możliwy jest więc na pewno przelew wierzytelności warunkowych i terminowych oraz innych wierzytelności przyszłych z już zawartych umów, a więc także takich, których dotyczy spór pomiędzy Bankiem a Zakładem (...). W literaturze przedmiotu występuje natomiast kontrowersja co do możliwości dostatecznego oznaczenia, a zatem i dopuszczalności przelewu takich wierzytelności przyszłych, których powstanie jest w całości sprawą przyszłości.”

W niniejszej sprawie powód skonkretyzował dłużników w § 6 pkt. 4 załączonych do pozwu umów.

Część wezwań do zapłaty wobec pozwanego została wystawiona w 2012 r., a więc w ogóle nie była objęta umowami przelewu wierzytelności wymienionymi na wstępie. Z tej przyczyny umowy powód P. E. nie miał legitymacji do wystąpienia o zapłatę z tytułu tych umów.

Co wszystkich wystawionych wezwań brak było zawiadomienia o cesji wierzytelności przez powoda skierowanego do pozwanego, o czym stanowi art. 512 kc. Z tego względu nie można przyjąć, że nie nastąpiło spełnienie świadczenia do rąk poprzedniego wierzyciela, co byłoby skuteczne wobec powoda jako poprzedniego wierzyciela. Należy przy tym podkreślić, iż z treści wezwań do zapłaty wynika, że powód działał niejako w imieniu Gminy M. E. jako jego pełnomocnik. Nie był zaś pierwotnie wierzycielem w zakresie opłat dodatkowych wobec pasażerów jadących bez ważnego biletu, w tym wobec pozwanego.

Z uwagi na powyższe mając na uwadze treść art. 510 § 1 kc w zw. z art. 512 kc orzeczono jak w wyroku.

Z uwagi na niezłożenie odpowiedzi na pozew i niestawiennictwo pozwanego na rozprawę, mając na uwadze, że przedłożone przez powoda dokumenty budzą uzasadnione wątpliwości na podstawie art. 339 § 2 kpc Sąd wydał wyrok zaoczny.

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku zaocznego wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi powoda.

Dnia 01.06.2015 r.